

Elverdans

Solen gik sent i seng den aften. Den kunne ikke længere anes, men man kunne stadig se skæret af den, som farvede himlen rød over ham. Bag ham strakte mørket sine arme ud og dækkede mere og mere af himlen.

Ridder Baldric ansporede sin hest til at gå hurtigere, men den var træt af en hård dags ridt, hvor den bar rundt på ham og hans rustning. Baldric kunne godt se at hesten var segnefærdig, men han ville så gerne nå en kro, inden det blev for mørkt. At sove i skoven tiltalte ham ikke.

Han gled af hest og begyndte at trække den. Natten tog mere over og til sidst var den eneste lyskilde i den tætte og mørke skov, de glitrende stjerner foroven. Baldric forholdt sig til den nedtrampede sti.

Månen stod op og badede hans ansigt i et blegt skær, og gav genskær i rustningens risede og hærdede metal. Månen stor og rund, med sin sælsomme skønhed, mindede ham om sin forlovede. Gwendolen. Da han havde fået besked på at deltage i krigen, havde han taget en hjerteskerende afsked med hende. I de tre år han havde været væk, havde han i de stille nætter, tænkt på hende. Om hun stadig var lige så smuk, med sit blanke og blonde hår, skinnende øje og munden som altid smilede og lukkede den smukkeste lyd ud, hendes latter. Smilede og grinede mon endnu? Han kunne ikke vendte med at finde ud af det.

Opildnet af tanken om sin forlovede, gik han hurtigere med den trætte hest vraltende bag sig. Den gik ikke hurtigt nok

ifølge Baldric, men han vidste også, at uden den, ville det tage ham dobbelt så lang tid at komme hjem til Gwendolen.

Optaget af sine tanker, opdagede han først ikke de blafrende lys mellem træerne. Da han så gjorde stoppede han op og hesten tog taknemlig imod det. Den stod umattet på sine tynde ben og prusted tungt, men Baldric bemærkede det ikke. Hans øjne var rettet mod lyset, som bredte sig inde bag træerne. Det var kontrolleret ild, hvilket kun kunne betyde mennesker. Det måtte være en kro eller folk som fejrede at det var Sankthans.

Baldric måtte lokke hesten med et æble, før den gad flytte sig. De snoede sig uden om træerne og kom tættere på.

Længere fremme var der en stor oplyst lysning, som vrimlede med smukke kvinder og mænd, der dansede rundt i en cirkel, mens de sang med underskønne og overnaturlige stemmer. Først nu hørte Baldric dem. Han bandt hesten til et træ lidt væk fra lysningen og bemærkede ikke dens strittende ører. Han bandt remmene, der holdt hans rustning fast, op og tog det flere kilo tunge beskyttelsespanser af. Han var næsten færdig, da han bag sig hørte en latter, der var så ens den kunne være med Gwendolens.

Overrasket for Baldric rundt med sit sværd parat. Foran ham stod en smuk kvinde, med langt flagrende hår og betragtede ham med latterfyldte øjne. Uden at sige noget, rakte hun hånden frem mod ham. Han vidste ikke hvad der fik ham til at tage hendes hånd; enten det at hun var så smuk som solen eller at hun mindede ham så meget om sin forlovede.

Hun førte ham hen mod lysningen og da de trådte ud på det bløde græs, kom der et hul i cirklen af dansene. Uden et ord, førte hun ham derhen og de udfyldte den tomme plads.

Sammen dansede de rundt med de andre par. Kvinden sang med de andre en sang Baldric hverken kendte eller forstod, den blev sunget på et forunderligt sprog, som lød så smukt som en stjerne var køn.

Deres sang oplivede Baldric og han fortsatte med at danse rundt. Det var en festens dag. Dagen havde været en lang dag, den længste i et helt år. Og han skulle ikke mere kæmpe i en krig, han aldrig havde troet på.

Natten skred frem og de dansede stadig. Mens Baldric svingede rundt med kvinden i yndefulde cirkler, opdagede han at der lidt væk sad en ufattelig smuk kvinde, smukkere end hende han dansede rundt med. Hun sad i en trone af guld, ikklædt en kjole der lignede at være lavet af rosenblade og med en sirlig krone på hovedet. Deres dronning som de dansede for. Baldric ville have spurgt sin dansepartner om dronningen, men kvinden havde blot lagt sin finger på hans læber, tysset og begyndt at synge igen.

Hans ben begyndte at blive ømme og trætte, men sangen fik ham til at danse videre. Han svang rundt blandt de alle dansene, men han blev trættede for hver ny dans de begyndte på og til sidst slæbte han sig rundt på slappe ben, der næsten ikke kunne mere. Han følte sig som om han var sin egen hest, og netop havde brugt en hel dag på at bære rundt på sin herre med rustning. Kvinden trak hele tiden stædigt i hans hænder og hver gang han prøvede at gå ud i siden og slappe af, hev hun og mange andre ham ind i en vild dans, hvor han sprang fra kvinde til kvinde.

Til sidst begyndte solen at stikke sine stråler op over trætoppene. Faklerne blev slukket og båret væk. Dronningen var for længst forsvundet, og hånd i hånd, stadig syngende,

fulgte de dansene ham væk. Væk fra hesten, væk fra vejen og væk fra Gwendolen. Selvom noget skreg det til ham inde i hovedet, lyttede han ikke. Sangen fik ham til at følge dem, for det var så smukt. Måske ville de føre ham hen til deres by og lade ham sove der? Bag sig hørte han hestens vrinske panisk.

Det undrede overhovedet ikke Baldric, at de førte ham ned i en høj. Først da han var nede i mørket, med hullet ud til skoven som eneste lyskilde, stoppede sangen og hans vilje kom straks tilbage og han indså hvad der ville ske.

Han havde danset med elverfolk! Fordi han ikke havde segnet død om af dansen, havde de ført ham ned i deres elverhøj, hvor han forevig skulle arbejde for dem.

Baldric sig frem ad, mod hullet, men bag ham i mørket, skød arme frem og holdt ham tilbage. Han kæmpede imod, men presset fra elverne var for hårdt. Han kunne høre deres onde latter, der engang havde været det smukkeste han kendte til. Han strakte hånden frem mod udgangen, som for at røre ved den, da en sten gled for og efterlod ham i mørke, omringet af onde elvere. Han skulle aldrig mere se sin Gwendolen.